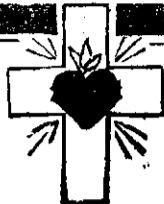

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Despre iubirea.

Tagma cărturarilor și fariseilor, nu a pierit nici azi și precum îl ispăteau ei pe Isus, urmașii lor ispătesc la fel pe cei cari ar voi, ar putea, sau chiar umblă pe cărarea și urmele lui Hristos.

Celor de de mult le zicea Mântuitorul : „*Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor ; căci voi nu intrați, nici pe cei ce vin nu-i lăsați să intre*” și iară... „*vai vouă, că incunjuțați marea și uscatul să faceți un vinitic, și dacă se face, îl faceți pe el fiul gheeni mai îndoit, decât voi.*” „... că tiii sunteți celor, ce au omorât pe proroci. Și voi pliniți măsura părinților voștri. Șerpi, pui de năpârcă, cum veți scăpa de judecata gheeni ?” (Mat. 23. 13. 25)

Ispitându-L pe Isus, după ce au auzit că a rușinat pe saducheii, sau adunat împreună, și L'a întrebat pe el unul din ei, un învățător de lege, zicând : „*Învățătorule care poruncă e mai mare în lege ?*” Iară Isus a zis lui : „*să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, și cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta e întâiu și mai mare poruncă. Iară a doua asemenea acesteia : să iubești pe deaproapele tău ca pe tine însuși. Întru*

acestea două porunci totată legea și prorocii atârână.” (Mat. 22, 35.)

Sf. Apostol Pavel în cartea lui scrisă către Corinteni (I. 13.) glorifică în mod sublim măreția iubirii, accentuând superioritatea majestetică a iubirii față de diferitele daruri ale harului dumnezeesc, chiar și față de credință și de speranță, asigurându-ne că : „*dragostea nicicând nu scade...*”, adică nu pierde, nu se sfârșește nici în ceriu.

Iubirea radiază din viețile sfinților, pentru că viața lor întreagă nu era altceva decât deprinderea iubirii, dezvoltată și manifestată de Dumnezeu, deaproapele și față de vrăjmașul chiar.

Iubirea este esența și măduva vieții perfecte. Pe iubire este întemeiată viața spirituală. Iubirea trebuie să pătrundă toate acțiunile noastre. O doamnă din societate fiind întrebată odată de o prietină : prin ce ajungi că florile tale sunt totdeauna cu mult mai frumoase ca și ale mele ? Cum faci aceasta ? Răspunsul era : Cu iubire.

Și într-o adevăr, iubirea cuprinde toate virtuțile și le dă o specială perfecțiune și astfel și o valoare. Iubirea ne ridică în apropierea lui Dumnezeu.

Cercetările psihologice moderne ne arată că cel mai adânc simțământ omnesc și cel mai pătrunzător efect al omului este iubirea.

Să trăiască cineva o viață cât de simplă-naturală, lipsită chiar și de harul grației, iubirea lucrează și în acest om ; iubirea îl îndeamnă și îl avântă spre eforturi admirabile. Cine nu a auzit dintre noi, că fiarele cele mai sălbatice numai cu blândețe și cu iubire pot fi îmblânzite.

Pe urma mâinilor creatoare ale lui Dumnezeu, în inima omului palpătează un acumulator de iubire, cuprinzând singur totul și toate : Soartea omului, fericirea vremelnică, pecum și cea veșnică, din porunca aceluiaș Dumnezeu : „*Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău !*”

Atotputernicul Dumnezeu, prin o poruncă categorică și nealterabilă o impune omului, ca o problemă a vieții, iubirea lui Dumnezeu, iară a doua asemenea acesteia : iubirea deaproapele.

Iar după ce omul devenit slab prin păcat, s'a întors dela Dumnezeu, din îndemnul iubirei sale nemărginite prin minune, recucerește inima rătăcită, creată pentru iubire. Se coboară pe pământ. Intru-nește pe vecie firea sa dumnezeiască, cu firea omenească. Imbracă haina muncitorească, ca Dumnezeu intrupat, în suferință, în moarte, în forma pâinei, își manifestează iubirea inimii sale, atât de nemărginită, în fața căreia,

trebuie să cădem cu credință vie în genunchi.

Oamenii cei dintâi, ale căror inimi le-a recucerit mai de grabă Omul-Dumnezeu, erau sfinții primilor veacuri, viețile cărora nu erau alt ceva, decât suprema iubire a lui Dumnezeu, a deaproapele și a vrăjmașului.

În fine, nici viața noastră veșnică în cer nu va fi alt ceva, decât viața cea mai curată și perfectă. Iubirea frumosului, binelui și a perfectului suprem, a lui Dumnezeu.

„*Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău.*” Aceasta vrea și aceasta ne poruncește Dumnezeu. Prin aceasta însă nu pretinde nici ceva imposibil, nici ceva contrar cu firea noastră omenească, ceva, ce nu am fi în stare a îndeplini, dacă umblăm pe calea cea bună ; și aceasta e cu mult mai ușor, ca și sila ce ne facem umblând pe cărarea pierzării.

Trebuie numai ca să pășim pe cărarea iubirii. Trebuie numai să voim ; și într-o adevăr, nu pretinde mare silință sau eforturi, de a iubi pe Dumnezeu, izvorul tuturor bunătăților, pe deaproapele, ba chiar nici pentru a iubi pe vrăjmașul nostru. Oare nu am putea îmblânzi pe omul vrăjmaș, dacă cu iubire se pot îmblânzi fiarele cele mai sălbatice ? Trebuie numai să pășim pe cărarea iubirii.

Pentru a ajunge la aceasta hotărâre, trebuie să avem: voința de a-L iubi pe Dumnezeu, apoi, ca și dela sine vor urma și iubirea deaproapelui și după această iubirea vrăjmașului.

Pe lângă voință, trebuie să avem dorul inimii, de a iubi pe Dumnezeu, pentru că voința prin dorul iubirii se va întări și se va transforma în fapte.

Nu înzădar a așezat Bunul Dumnezeu sentimentul iubirii în inimile noastre, în tot cazul nu pentru pierirea noastră, ca să ne folosim de acest sentiment pentru iubirea deșertăciunilor și murdărilor, ci numai și numai în vederea mântuirii noastre, pentru mai ușoară ajungere a noastră prin iubire, la fericire veșnică.

Trebuie ca neîncetat să tindem spre aceasta ultimă ființă, cu încredere deplină și neclintită între ori ce împrejurări. În continuu. Seara când ne punem la odihnă, trebuie să propunem, că: mâine vreau să-ți slujesc mai bine Doamne! Iar deșteptându-ne din somn, să propunem: Numai Tie voi sluji Isuse Doamne!

Incepem apoi ziua, ziua ca și toate zilele. Plină cu griji, cu datorinți, cu cele profesionale, cu cele familiare, cu răspunderi mici, mari și mai mari, iar de telul cum le îndeplinim, atârna rezultatul.

Îndeplinirea întocmai a tuturor obligațiilor! Intre ele mă și recreez, ca apoi odihnit puțin, cu atât mai mare folos să pot continua lucrul început. Viu și merg, pertractez, vorbesc... La aparență toate sunt atât de obișnuite. Dar în lăuntrul meu, în inima mea, acolo m'am obișnuit a repeta tot mereu și a-L asi-

O! Suliță !..

O! Suliță ascuțită
Sfântă inimă ai străpuns!
Inima cea mai iubită
Inima Sfântă a Lui Isus.

O! Suliță nemiloasă
Mare rană ai deschis!
Intreaga lume păcătoasă
În Ea mizeria și-a'nchis.

Ne-ai deschis izvorul tainic
Al Milei Indurătoare,
Te-ai făcut fericit crainic
Al vieții viitoare.

O! Suliță de urgie
Te blastăm și te iubesc!
Ne-ai făcut loc în vecinicie
Străpungând Piept Dumnezeiesc.

Elena S. Oșian

gura pe Isus: Pentru Tine le fac Doamne! Pentru mărire Ta!.. Pentru ca să Te iubesc! Pentru că te iubesc!.. De altcum nu le-ăș face cu atâta conștiințiozitate..."

Trebuie să fim hotărâți a consacra viața noastră întreagă, ca să umblăm aceasta cale a iubirii, pentru că numai în acest fel va înflori și în inima noastră iubirea lui Dumnezeu-Isus. Inceputul în tot cazul va fi greu, dar trebuie să ne pregătim: trebuie să știm, că vom avea dificultăți, va trebui să avem răbdare față de noi înșine, față de slăbiciunile noastre proprii. Însă nu ne este permis, ca să uităm, că făcând și trăind astfel, colaborăm la o operă mare. Mare chiar în zilele de azi, când în jurul nostru putem vedea deslănțuită ura apocaliptică.

După: G. L. S. I.

Turburările sângeroase din
Palestina

Potrivit descoperirilor din Sfintele Scripturi, această parte a pământului avea să fie căl-

cată în picioare de neamuri până aveau să se îplinească vremurile neamurilor. Poziția ei strategică, de legătură între trei continente, a făcut-o să fie dorită de puterile europene. Istoria cunoaște multe încercări de acestea de a stăpâni „Tara pod.” Dar toate au dat greș, puterea turcească rămânând singură stăpânitoare în aceste locuri. Această putere a slăbit însă încetul cu încetul, și la un moment dat a fost nevoie de intervenția tot a acelor puteri, cari luptase împotriva-i pentru a pune stavilă expansiunii ei în Europa. Observatorii politici de atunci au ajuns la convingerea, că pentru a se evita un război care ar fi catastrofal pentru civilizația noastră, trebuie să se depună toate eforturile pentru sprijinirea „Omului bolnav”.

Astăzi problema stăpânirii Palestinei se impune atenției tuturor, și mai ales a acelor cari au interese economice în aceste părți. Controlul Englezilor pare a nu mai fi eficace, mai ales după publicarea Cărții Albe, care a nemulțumit pe cele două națiuni — Evreii și Arabii — cari își adjudecă dreptul de stăpânire a acestei țări; eșecul englez pare a se datora intervenției unor puteri străine, cari au tot interesul să mențină această situație turbure, scontând un câștig pentru ele. Câștigul pentru toți va fi aceasta:

Turburările și vărsările de sânge se vor ține lanț, ura se va îngrămădi și deslănțuirea ei va fi catastrofală. Toate lucrurile merg mână în mână pentru împlinirea unui plan divin: sfârșitul tuturor lucrurilor și intronarea împărăției lui Hristos, pentru că această deslănțuire este unul și același lucru cu Armageddonul.

Din zilele de azi

Contemporane

Intr'o societate stătusem de vorbă cu o doamnă mamă foarte foarte distinsă și onorabilă, proprietara fericită (?) a mai multor domnișoare apte, ba chiar coapte pentru mărișis.

Vinea vorba: despre căsătorie, căsnicie, fericire conjugală etc. Eu burlac și bătrân înăcrit — la întrebarea sus numitei doamne, că de ce oare în ultimii ani s'au încheiat în așa zisă lume bună (?) locală atât de puține căsătorii, nu am putut da alt răspuns, decât că burlacii sunt lași, timizi și indeosebi precauți. Am vorbit de pretenziunea de exclusivitate a bărbatului. La insistențe consecutive m'am explicat. Am arătat nu atât criza materială ca motiv, ci mai mult cea morală. Am fost mi se pare cam unilateral, preocupat, dar sincer. Am pomenit de flirturi, cari poate trec limitele permise, de dresuri de bae, cari descoperă tot aceea ce ar trebui din oficiu să ascundă, de rendez-vousuri (presupun albe), de dansuri, unde evenimentul critic și decisiv, dar picant (în sensul francez al cuvântului), nu este împiedecat decât prin o aparentă transparență de rochiță, toate circumstanțe, cari înainte și în afară de mariaje, satisfac deja curiozitatea naturală a malului; așa, că nu mai există nici un îndemn pentru continuarea legalizată a raporturilor deja existente.

Declarându-le aceste, a trebuit să fug fără baston și fără pălărie din societatea compusă în majoritate din elemente feminine.

Sper însă, să mă reintorc acolo, deoarece de mine este greu a se lipsi.

Rugându-Vă Dlc Redactor, că din motive ușor de înțeles să nu publicați, nici măcar inițialele numelui meu, rămân al Dv. laș și fricos

Devotat

1000 de avioane pe lună.

Mac Lanachan, redactorul diplomatic al ziarului „Sunday Times”, anunță că industria aviatică a Mării Britanii produce 1000 de avioane pe lună. „In caz de războiu, producția ar fi de peste 40.000 avioane anual, număr indispensabil pentru reînnoirea materialului de aviație de prima linie la fiecare cinci sau șase săptămâni.” Avioanele de vânătoare pe care le construiesc fabricile engleze ating viteza de 430—480 km. pe oră, sunt deci mai rapide decât oricare alte avioane de vânătoare.

Ne punem întrebarea: Ce va fi atunci când națiunile vor socoti că au ajuns măsura necesară în privința înarmărilor și când ura se va deslănțui?

Biblia, acest oracol divin, nu mai vorbește de un războiu mondial înaintea de cel care va avea loc la Armagedon. Acolo se vor aduna popoarele pentru bătălia cea din urmă, care va mai însângera pământul acesta. Și pare a nu mai fi departe timpul acela. Apostolul Pavel, privind prin veacuri vremurile noastre, zicea, inspirat fiind: „Când vor zice: „Pace și liniște” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei.”

**Citiți și răspândiți
„Dumineca”**

IMPREUNA CU BISERICA

„Ascultați altă pildă: era un om stăpân de casă, carele a sădit vie, și cu gard o a îngrădit, și a săpat într'nsa teasc, și a zidit turn, și o a dat lucrătorilor, și s'a dus departe.

Și când s'a apropiat vremea roadelor, a trimis slugile sale la lucrători să ia rodurile ei.

Iară lucrătorii prinzând pe slugile lui, pe unul l'au bătut, și pe un altul l'au omorât, iară pe altul cu pietrii l'au ucis.

Și iarăși a trimis alte slugi, mai multe ca cele dintâiu, și au făcut lor asemenea.

Iară mai pe urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: se vor rușina de fiul meu.

Iară lucrătorii văzând pe fiul, au zis între sine: acesta este moșteanul; veniți să-l omorâm și să ținem moșia lui.

Și prinzându-l pe el, l'au

scos afară din vie și l'au omorât.

Deci când va veni stăpânul viei, ce va face lucrătorilor acelora?”

Zis-au ei lui: „pe cei răi îi va pierde, și via o va da altor lucrători, cari vor da lui rodurile în vremurile sale”.

Zis-a lor Isus: „au nici odată n'ați cetit în scripturi: piatra care nu au socotit ziditorii, aceasta s'a făcut în capul unghiului; dela Domnul s'a făcut aceasta, și este minunată întru ochii noștri?”

Matei 21, 41.

Stăpânul casei, carele a sădit vie este însuși Dumnezeu, iar via este Legea Sa sfântă, pe care a dat-o oamenilor spre binele și fericirea lor. Cu câtă prevedere și înțelepciune a plan-

tat Domnul aceasta vie! A îngădit-o cu gard tare, ca să nu o strice vitele; a săpat într'nsa teasc, unde să se poată storce strugurii, ca să devină din ei vin bun; a zidit turn, în care erau așezați păzitorii, ca să o păzească de tâlhari și astfel gata făcută a dat-o lucrătorilor și s'a dus departe.

La vremea roadelor Stăpânul viei trimite slugile Sale, adică pe prorocii Săi, ca să ia în seamă roadele dela lucrători. Lucrătorii buni ar fi trebuit să salute cu bucurie pe slugile stăpânului, să le arate cum au păzit, cum au cultivat via și cum au îndeplinit poruncile Domnului lor. Inșă cu totul contrar au lucrat acești lucrători.

Și cine sunt acești lucrători ingrași, nemulțumitori? Este poporul evreiesc în frunte cu arhierii, farizeii și mai marii săi.

Ei prind pe slugile Domnului lor, îi batjocoresc, îi bat și îi omoară. Ce mârșavă nemulțumire, a răsplăti bunătatea cu răutate!

Trimite domnul alți slugi, mai muți decât cei dintâi, dar și aceștia asemenea pătesc. Răutatea și fărâdelegea lucrătorilor merge crescând. În sfârșit trimite Stăpânul la ei pe însuși Fiul, doar se vor rușina de moșteanul viei, inșă lucrătorii blăstâmați, în speranță că dânsii vor moșteni via, îl scot

Suferințele noastre.

de: Ad. Tanquerey
Introducere. Legea suferinței.

Isus și Maria, dacă au suferit atât de mult pentru mântuirea noastră, este ușor de înțeles că noi nu putem să ne lucrăm mântuirea noastră dacă nu împărtășim suferințele lor. Membrii ai corpului mistic al lui Isus Hristos, noi trebuie să ne asemănăm stăpânului nostru și ca El, să ajungem la mărirea pe calea regească a crucii.

Aceasta este o lege care ne este reamintită pe fiecare pagină a N. Testament. Tuturor acelora cari voiesc să fie ucenicii săi, Stăpânul nostru I. H., le arată calea: „de vrea cineva să vină după mine, să se lapede de sine, și să-și iea crucea sa și să vină după mine”. Pentru

a-L urma și iubi pe Isus, trebuie să ne lepădăm de noi înșine, adică de înclinările rele naturale, de egoism, de mândrie, de ambiții, de senzualitate. Trebuie să ne purtăm crucea, îndurând suferințele, lipsurile, umilirile, boalele, infirmitățile, vitregia vieții, într'un cuvânt toate crucile, pe cari Dumnezeu, prin purtarea lui de grijă ni le trimite pentru a ne încerca, a ne întări în virtute și a ne ușura ispășirea păcatelor noastre. Atunci, și numai atunci, noi putem să fim învățăceii Lui și să mergem pe calea iubirii și a perfecțiunii! Nu ne rămâne altceva, decât să urmăm, ceiace ne arată prin exemplul său! Dacă viața lui Isus până pe Calvar, nu este decât un lung martiriu, aceasta este, pentru că El a voit să ne

arate, că afară de aceasta cale a crucii, nu este alta, pentru a putea ajunge la fericire. Noi trebuie deci să-i fim recunoscători că prin pilda sa și mai ales prin răstignirea sa, El ne-a câștigat grația — darul — de a-L urma. El ne-a promis, că de pe înălțimea crucii, ne va trage la sine: „Și eu de mă voi înălța de pe pământ, pe toți îi voi trage la mine”. El s'a ținut de cuvânt și ca urmare milioane de suflete credincioase, poartă de bună voie, cu resemnare crucea lor.

Așa au vorbit și lucrat apostolii. S. Petru declară categoric că, dacă Hristos a suferit pentru noi, aceasta este pentru a ne îndemna să-L urmăm. El însuși, după multe încercări, este răstignit pe cruce, pentru a merge să se bucure cu Stăpânul său.

S. Pavel, predicând tot iubirea, nu încetează să ne spună, că trebuie să ne răstignim poftele rele ale naturii omenești. El ne dă pildă prin aceea, că-și chinuște trupul și își reprimă concupiscenta — poftele trupesti — de frică ca nu cumva altora predicând evanghelia, el să fie un osândit. În ziua când S. Petru era răstignit în Vatican, el însuși își oferă capul său călăului pe calea Ostia.

S. Ioan., apostolul iubirii, susține că pentru a iubi pe Dumnezeu, este de lipsă să ținem poruncile și să ne luptăm cu întreita concupiscentă, știind bine, că celce iubește lumea și plăcerile oprite, nu poate să iubească și pe Tatăl. El deasemenea a fost martir și dacă el a eșit viu din cazanul cu ulei clocotind, el nu a avut

afară din vie pe moștenitor și îl omoară.

Poporul jidovesc pe Moisi și pe Aron trimiși de Dumnezeu la dânșii, nu-i ascultă, pe cetele de proroci, pe cari Dumnezeu îi trimite tot la ei pentru a le vesti legea Sa sfântă, pentru de a le muștra rătăcirile, fărădelegile și idolatria lor, nu numai nu-i ascultă, ci îi și omoară.

Trimite în fine Părintele cerească la ei pe Fiul Său, pe Isus Hristos, însă lucrătorii cei fără de rușine și nimernici — farișei și cărturarii poporului jidovesc — împândesc ocaziunea de a se face moștenitori în casa și averea Domnului lor; îl prind, îl scot afară din vie și îl judecă la moarte și îl restignesc pe cruce, pe Mântuitorul neamului omenesc, pe dulcele Isus, carele este unul născut, Fiul lui Dumnezeu.

Până aci faptele rele și ingratitudea poporului evreiesc

lată însă și judecata lor din partea Stăpânului viei, pe care judecată ei singuri și-o rostesc asupra capului lor: „Pe cei răi, rău îi va pierde și via o va da altor lucrători.” Așa s'a și întâmplat.

Impărăția lui Dumnezeu, încredințată poporului evreiesc spre agonisire și chivernisire, n'a fost înțeleasă și primită de acest popor, deci s'a dat moștenire — la plinirea timpurilor — popoarelor păgâne, neamurilor, cari primind darul și adevărul dat și rostit de Isus Hristos, devin fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției cerești.

Credința și viața

Uniunea misionară a clerului din România a tipărit *Statutele și regulamentul* Uniunii, care cuprinde: scrisoarea E. Sale card. Fumasoni Biondi prefectul Uniunii către P. Sfinții Episcopi, decretul de aprobare al acestor statute, Statutele generale, Instrucțiuni și Regulamentul Uniunii. Oricine având aceasta broșură, poate avea toate lămuririle necesare în legătură cu U. M. C.

Logodne. Teologul abs. Petru Bologa din Bârsana s'a logodit cu dșoara Maria Petrovai din Petrova, iar Gh. Dăncuș asemenea teolog absolvent cu dșoara Baba Iurca, fiica părintelui Iurca din Breb. Felicitări!

Studentul Pacelli și liber cugetătorul. Eugen Pacelli, tânărul modest, a fost găzduit odată de un coleg de școală bogat. Aristocratul tată al colegului său a început o convorbire cu tânărul Pacelli. Repede a ieșit la lumină, că aristocratul are principii antireligioase, fiind el „liber-cugetător”. Tânărul student Pacelli în timpul discuției unilaterale de 2 ore, abia a ajuns la cuvânt. Pacelli l-a ascultat până la capăt, apoi a zis:

— „Eu încă ași fi spus bucuros tot ce știu în aceasta materie, domnia ta însă ești un savant atât de mare încât ai înlocuit și părerea mea cu a

domniei tale și așa mie nu mi-a mai rămas nimic de zis.

Eugen Pacelli n'a mai fost invitat la această familie.

Cardinalul și lucrătorul. Într-o zi de vară un preot săcacios și simplu, care mergea dela Albano spre Castelul Gandolfo a fost agrăit de un muncitor.

— E cald; ori nu? Nu se potrivește căldura aceasta cu pielea subțire a Dtalii! Ce bun lucru au cardinalii!

— Ce ești atât de necăjit? — îl întreabă preotul.

— Pentruce? Pentruce sunt om de pe șes, am devenit sărac și acum de două ori pe zi trebuie să bat calea aceasta pietroasă. Nici atâta nu câștig, ca să-mi scot un abonament pe tramvai.

Între timp cei doi au ajuns în fața Castelului Gandolfo, locul de odihnă al Papei, unde garda din poartă dădea onoruri mari preotului simplu, care era secretarul de stat al Vaticanului, Eugen Pacelli. Muncitorul a stat uimit. Pacelli zămbind i-a spus: Vezi, plimbarea aceasta este recreația mea zilnică după munca grea intelectuală, iar pentru Dia, care ești o bosit de muncă, drumul acesta e greu; pentru aceea te rog să întri mâine pe la mine. A doua zi muncitorul a primit un abonament pentru trenul electric.

Când cu alta ocazie a ajuns în fața cardinalului, a început

să se scuze. Iar cardinalul i-a răspuns:

— Ai dreptate. Sunt și de aceia, cari se nasc în purpură. Inșă purpura la care te-ai cugetat dta, se câștigă prin muncă și știință și umblă cu răspundere. Fiecare om trebuie să creeze copiii săi o soartă mai bună decât soarta sa. Nu e nevoie, ca aceasta soartă să fie purpurată. Pentruce purpura totdeauna a fost și va fi în lume. Inșă trebuie să fie câștigată cu voință și cu muncă, nu cu invidie.

Cei cari provoacă certuri. Cu cea mai mare durere luăm la cunoștință cazurile, cari nu sunt chiar rare în județul nostru, când după 20 de ani dela **Unirea** tuturor Românilor, se mai găesc elemente, cari caută să provoace certuri printre credincioși, făcând acte de confesionalism din diferite chestiuni. Aproape în fiecare comună trebuie să existe 2—3 elemente, cari poate cu scopul ca să atragă atenția lumii asupra lor, ne-aduc Bisericii noastre diferite acușări, întemeiate pe vorbe nedrepte.

Cu ocazia pelerinajului dela sf. Mănăstire din Moiseiu se semnalează un nou caz, prin care un domn oarecare alarmează lumea arătându-se foarte „scandalizat” aducând acușări predicilor în cari după concepția lui s'ar fi adus ofensări bisericii dominante.

Orice comentariu credem că de e prisos, întrucât dintr'o asistență de cca 12000 suflete, nu s'a găsit decât unul care să facă o interpretare personală.

de suferit mai puțin și de a muri pentru Acela, pe care-L iubea atâta și aceasta i-a fost o nouă încercare, ca să nu meargă la întâlnire mai curând.

În urma apostolilor, milioane de martiri și-au dat viața lor pentru Cristos, astăzi însă, când persecuțiunea se întâlnește în țările misionare, norii din Ouganda se întrec cu frații lor din Europa, pentru a renoi eroismul primilor creștini.

Fără îndoială, mulți dintre credincioșii de azi nu sunt chemați să-și verse sângele lor, însă toți au să-și poarte crucea lor, să muncească, să sufere — și aceasta câte odată e mai de pref—să ne dăm sângele picătură cu picătură, decât să-l vărșăm dintr'o dată.

Vom arunca deci mai întâiu

o ochire asupra suferințelor, pe cari noi suntem chemați să le îndurăm, pentruca să știm mai bine a le purta creștinește fiecare separat. Noi vom vedea diferitele chipuri de a le birui, pentruca Isus, trăind și suferind între noi, le dă toată valoarea morală de care sunt capabile și le divinizează în măsura în care ele pot să ajungă.

Varietatea suferințelor noastre

Suferința în fond este lipsirea de un bine real sau închipuit, pe care noi îl socotim ca necesar sau de mai puțin folos pentru fericirea noastră, sau aversiunea pozitivă de oarecare pedeapsă.

Mai întâi să ne reamintim că suferința nu este un rău, însă dimpotrivă poate deveni;

dacă însă este suportată creștinește, e prilejul de cea mai mare fericire. În fond, nu este decât un rău, răul moral, sau păcatul care vatămă majestatea nemărginită a lui Dumnezeu și chiar acest rău, după ce ne pare rău că l-am făcut, poate să devină prilejul de cea mai mare fericire. Când Saul prigonea pe creștini și prin aceasta pe șeful lor, pe Isus Hristos, aceasta era un păcat, însă când introdus de pe calea Damascului el recunoaște în toată smerenia că el era un mare păcătos și repară greșala sa primind în mod eroic toate felurile de prigoniri, de umiliri, de torturi din iubire, pentru Isus și pentru biserica sa, aceasta greșală a fost evident ocaziunea actelor de virtute, din cele mai perfecte.

Desigur că sunt numeroase

suferințe cari ne încearcă în viața de toate zilele, ele nu sunt la fel pentru toți și chiar ni se pare că adesea dreptii au parte de mai multe suferințe decât alții, Dumnezeu voinde fără îndoială să-i facă părtași mai apropiați ai suferințelor Fiului său, pentru a le îngădui să facă mai mult bine pe pământ și de a avea o mai mare răsplată în cer.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Inarmare morală.

Biblia e tipărită în 1000 limbi diferite și distribuită pe tot globul în cadența de 60 exemplare pe minut, ceea ce înseamnă că în fiecare secundă, fără întrerupere, un locuitor al pământului capătă un exemplar din Sfânta Scriptură.